

λορώνειος κρίσις τοῦ κόμητος Szapary ἐγένετο μετὰ πολλῆς ἐπιδοκιμασίας δεκτή. Δέκα ἔτη βραδύτερον ὁ κόμης Szapary ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, ἀφοῦ ὁ Szellk ἔνεκα τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐδωκε τὴν παραίτησίν του. Ἐκανόνισε τὰ πράγματα κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ εἶτα ἀπεχώρησε. Δευτέραν φοράν ἤλθεν εἰς τὸ ὑπουρ-

γεῖον, ὅπερ δεινοὺς ἀγώνας εἶχε νὰ ὑποστῇ, καὶ κατὰ ταῦτα ὁ κόμης Szapary εἶνε ἀναμφισβήτητος δραστηριώτας ἀνήρ, οἷον ἀπαιτεῖ ως πρωθυπουργὸν ἡ παροῦσα πολιτικὴ κατάστασις τῆς Οὐγγαρίας. — Ὁ κόμης Ἰούλιος (Gyula) Szapary ἐγεννήθη τῇ I. νοεμβρίου 1833 ἐν Βουδαπέστῃ.

B. N.

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΛΥΧΝΟΣ

(Εκ τοῦ γαλλικοῦ.)

οἰκογένεια τῶν Περροννέτων — συγκειμένη ἀπὸ τὸν κύριον Ἰούλιον Περροννέτον, ἀρχαῖον σκουφοποιόν, ἀπὸ τὴν κυρίαν Λεοντίνην Περροννέτου, τὴν σύζυγόν του, καὶ ἀπὸ τὴν ψυγατέρα τῶν, Ἀμαλίαν Περροννέτου, νεάνιδα ὥριμον γάμου — εἶχε τελεώσῃ τὸ δεῖπνόν της.

Ἡ Ἀμαλία Περρονέτου, κατὰ τὰ σοφὰ ἐν τῇ οἰκονομικῇ τέχνῃ διδάγματα ἀπέρ εἶχεν ἐντυπώσῃ αὐτῇ ἡ μήτηρ της, ἐβοήθει τὴν μικρὰν ψηφρέτριαν ἐν τῇ ἀποσκευασίᾳ τῆς τραπέζης, ἐπιτηροῦσα τὰ λεπτούργη σκεύη καὶ τὰ λειψανά τοῦ δείπνου.

Ἡ κυρία Περρονέτου ἐλάμβανεν ἥδη ἀνὰ χεῖρας τὸ μέγα κατάστιχον ὃπως ἐγγράψῃ τὰς δαπάνας τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ κύριος, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὰς τιμὰς τοῦ χρηματιστηρίου, ἐνεδρονίζετο, ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ δωματίου πλησίον τῆς θερμάστρας, ἵνα καταβροχύσῃ τὰ πολιτικὰ ἄρθρα. Διότι ἡ οἰκογένεια τῶν Περροννέτων παρέβενεν ἐν τῇ αἰδούσῃ τῆς ἑστιάσεως μετὰ τὸ δεῖπνον. Ἡ μεγάλη καὶ πολυτελῶς ηὗτρεπισμένη αἴθουσα ἔχρησίμευε μόνον καθ' ἐκάστην πέμπτην, ἥτις ἡτο ἡ ἡμέρα τῆς υποδοχῆς· καθ' ὅλον δὲ τὸ λοιπὸν τῆς ἐβδομάδος τὰ ἔπιπλα ἔμενον ἐπιμελῶς περικεκαλυμμένα διὰ περιβλημάτων ἵνα προφυλάσσωνται ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ, ὁσάκις δὲ κατὰ τύχην ἴναγκάζετο τις νὰ διέλθῃ διὰ τῆς αἰδούσης, ἐπορεύετο πάντοτε ἀκροποδητεί, ἵνα μὴ καταστραφῶσιν οἱ τάπτες.

Ἐκ τούτου δὲν πρέπει νὰ συρπεράνῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι οἱ Περροννέτοι ἡσαν φιλάργυροι· ἀπ' ἐναντίας, ἡσαν χρηστοὶ καὶ τίμοι ἀνθρωποί, συναδροίσαντες ἐπιμόχθως ἰκανὸν πλοῦτον ἐν τῷ ἔρπορίῳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ τῆς σκουφοποιίας εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ σκουφοποιία δὲν εἶχε καταβληθῆνει ὑπὸ τοῦ ἔνοντος συναγωνισμοῦ. Ἄλλα, εἶχον τὰς ιδιοτροπίας τῶν· καὶ, ἐπειδὴ ἀνέκαθεν δὲν ἡσαν συνειδισμένοι νὰ μεταχειρίζωνται σαλόνι, διὰ τοῦτο οὐδεμίαν χρήσιν ἔκαμψαν τῆς αἰδούσης, τὴν ὁποίαν ηὗτρεπισαν πολυτελῶς ὅτε ἀκοδομήθη ἡ οἰκία των ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Κονδαμίνης — ὡραία οἰκία, ἥτις ἔφερεν ἐτήσιον εἰσόδημα δώδεκα χιλιάδων φράγκων, καὶ τῆς ὁποίας ἐγίνωσκον πάντας τοὺς ἐνοικάτορας, ἀπὸ τοῦ ὀπωροπώλου καὶ τοῦ οίνοπώλου, οἵτινες κατεῖχον τὸ ισόγεων, μέχρι τῶν κατοίκων τῆς ἔκτης ὁροφῆς.

Τρεῖς φοράς εἶχεν ἥδη ζητηθῆνε εἰς γάμον ἡ θυγάτηρ των· ἀλλ' αὐτοὶ ἡσαν δύσπιστοι. Ἐφαντάζοντο ὅτι οἱ μητρηρες ἡσαν ἐρωτευμένοι εἰς τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, τὴν προῦκα τῆς Ἀμαλίας, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς

οδοῦ Κονδαμίνης, καὶ εἰς τὰς ἄλλας διακοσίας χιλιάδας φράγκων, αἵτινες ἀπετέλουν τὰς ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν μητρήρων κελουμένας «έλπιδας». Καὶ αἱ πρόσφατοι ιστορίαι, αἱ ἀπασχολούσαι τὰς παρισιανὰς φλυαρίας, ἔκαμψαν τοὺς Περροννέτους νὰ θεωρῶσι πάντα νεανίαν ὡς προικοδήραν.

Ἡθελον νὰ ἐκλέξωσιν ἀσφαλῶς, φρονίμως. Καὶ ὅμως ἐβιάζοντο νὰ ὑπανδρεύσωσι τὴν κόρην των, ἐπιθυμοῦντες νὰ κακοαναθρέψουν ἐγγόνια.

Ἀποσκευασθείσης τῆς τραπέζης, ἡ Ἀμαλία ἔφερεν εἰς τὸν πατέρα της ἐν ποτήριον κονιάκ, εἴτα δὲ ἐκάλησε καὶ παρετίρει τὰς ἐφημερίδας τῶν νεωτέρων συρμῶν.

Ἄπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁσάκις ἡ κόρη ἔφαίνετο βεβυθισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Περροννέτου ἀντήλλασσον λόγους τινὰς ταπεινοφώνως, μὲ νῦφος μυστηριώδες· ἀλλ' ἄμα ὡς ἡ Ἀμαλία ὑψώνε τὴν κεφαλήν, ἐσιώπων ἡ ἀμύλουν περὶ τῶν ἀναγκαίων ἐπιδιορθώσεων τῆς οἰκίας.

Περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν πάντες ἔμειναν σιωπῆλοι καὶ ἐνέτειναν τὰ ὀντα ἀκροώμενοι, περιμένοντες κάτι τί: Αὐτὸ τὸ κάτι τι ἡτο κρότος βηράτων εἰς τὴν κλίμακα, βημάτων σταθερῶν καὶ κανονικῶν, τὰ ὅποια παρηκολούθησαν ἀπὸ τῶν κάτω βαθμίδων τῆς κλίμακος μέχρι τῆς ἔκτης ὁροφῆς. Δὲν εἴπον τίποτε, ἀλλ' ἐσκέφθησαν, ὡς ἐμαρτύρει ἡ προφανῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου των εὐχαρίστησις: «Ἐπέστρεψε σ' τὸ δωμάτιόν του!»

Σχεδὸν ἀρέσως μετὰ τοῦτο, ἡ Ἀμαλία ἡσπάσθη τοὺς γονεῖς της καὶ ἀπεσύρη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

«Οτε οἱ γονεῖς ἔμειναν μόνοι, δ πατήρ εἶπε:

«Τί ἀκρίβεια!»

Καὶ ἡ μήτηρ πρόσεδηκε:

«Εἶνε φανερὸ πῶς εἶνε τακτικὸς ἀνθρωπος!»

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν ἤκουσαν δύο ἐλαφρὰ κτυπήματα εἰς τὴν θύραν των. Ἡτο ἡ θυρωρός, ἥτις ἤρχετο κατὰ τὴν συνήθειάν της νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς οἰκοδεσπότας τὰ συρβάντα τῆς ἡμέρας.

Τὰ συρβάντα τῆς ἡμέρας ταύτης ἡσαν τόσον ὀλίγα καὶ ἐπουσιώδη, ὡστε ἡ ὀμιλία ἐστράφη ἀμέσως εἰς τὸν ἐνοικάτορα τοῦ ἔκτου πατώματος, — ἀλλὰ πολὺ σιγά, καὶ ἀφοῦ πρότερον ἐκλείσθη ἡ θύρα τοῦ διαδρόμου ὅστις ἦγε πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀμαλίας.

— «Λοιπόν, κυρία Μαγιώ;»

— «Λοιπόν, κυρία μου, ἀκόμη σίμερα τὸ πρωΐ μου ἔδωσε τὸ λάτινο ἀγγειό νὰ τὸ γιορώσω πετρόλαιο.»

— «Εἶνε ἀνήκουστον!» ἐψυχύρισε θαυμάζουσα ἡ κυρία Περροννέτου.

Ο κύριος Περροννέτος είχεν απομακρύνη τὸ παραπέτασμα τοῦ παραδύρου καὶ παρετήρει μικρόν τι παραθυρίδιον τοῦ ἔκτου πατώματος εὑρισκόμενον εἰς μίαν πτέρυγα τοῦ οἰκοδομήματος ἐκτισμένην ἐν σχήματι γωνιομετρικοῦ γνώμονος.

«Τὴν ἄναψε κιόλα!» εἶπεν . . .

«Οποία δραστηριότης!» ύπελαβεν ἡ κυρία Περροννέτου. — «Καὶ πῶς εἶνε αὐτὴ ἡ λάμπα;»

«Τὴν εἶδα ὅταν ἐπρωτομῆκε 'ς τὸ σπίτι κ' ἐκουβάλησε τὰ πράμπατά του, κυρία μου. Τὴν ἀνέβασε ὁ ἴδιος ἀπάνου. Εἶνε μιὰ μικρὴ λάμπα γαλάζια, ἀπὸ φαρφουρί.

«Ἡ λάμπα τοῦ ἑργατικοῦ!» ἀνεφώνησε μὲν ἐπισημότητα ὁ κύριος Περροννέτος . . . «Ἄ! Νά τονε 'ς τὸ παρεδύρι . . . πάρνει ἀέρα . . . Καπνίζει καὶ τὸ τσιγαρέττο του.»

«Καλὰ κάνει, ὁ καῦμένος τὸ ἀξίζει, ἀφοῦ θὰ περάσῃ τὴν νύχτα 'ς τὴν ἑργασία! . . . Χωρὶς ἄλλο, κυρία Μαγιώ, νὰ πῆτε 'ς αὐτὸν τὸ νέο νὰ περάσῃ ἀπὸ 'δω γιὰ νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἐνοικιαστήριο του . . . Καληνύχτα!»

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ὀλόκληρος ἡ οἰκία τῶν Περροννέτων ἦτο βεβιθισμένη εἰς βαθύτατον σκότος, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου παραθυρίου τῆς ἔκτης ὄροφης, τὸ ὅποιον ἔλαμπε πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καὶ τὸ ὅποιον καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἔλαμψε μέχρι τῆς πρωΐας.

«Ο ἡλιος τότε εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Στανισλάου Μενορβᾶλ καὶ τὸν ἔξυπνισε.

«Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Στανισλάου ἦτο νὰ σβέσῃ τὴν λάμπα του. 'Ἐβεβαιώθη πρότερον μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ἦτο ἀκόμη ἀναμμένη, καὶ εἶπε:

«Μ' αὐτὸν τὸ σύντημα, πηγαίνει θαυμάσια!»

Ἐτακτοποίησε ταχέως τὰ δλίγα του ἔπιπλα, διότι δὲν ἔσαν ἀρκούντως πόλυτελῇ ὥστε νὰ τὰ ἐμπιστευθῆνε τὴν οἰκοφύλακα· ἐδειρήσει τὴν αὐλὴν καὶ τὰς στέγας αἵτινες ἀπετέλουν τὸν ὄριζοντά του· εἴτα δὲ κατέβη, δροσερὸς καὶ ὠραῖος, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον του, διότι ἦτο ὑπάλληλος ἐν τινὶ μεγάλῳ τραπέζιτικῷ οἴκῳ ἔνθα ἐλάμβανε μηνιαῖον μισθὸν ἐκατὸν δύδοικοντα φράγκων.

«Οτε ἡ οἰκοφύλαξ τὸν εἰδοποίησεν ὅτι εἶνε σινήδεια νὰ ὑπογράφωσιν οἱ ἐνοικιασταὶ τὰ ἐνοικιαστήρια παρ' εὐτῷ τῷ οἰκοδεσπότῃ, ὁ Στανισλάος εἶπε:

«Καλά! θὰ πάω ἀπόψε.»

Καὶ ἀπῆλθε, χωρὶς νὰ μεταστρέψῃ τὸ πρόσωπον. Αν μετεστρέφετο, θὰ ἔβλεπε μικράν τινα μελαγχροινήν κεφαλήν, εἰς τὸ παράθυρον τῆς δεσποινίδος Ἀμαλίας. Καὶ ἀν ἐγίνωσκε τὴν γνώμην, τὴν ὅποιαν ἔξέφρασε περὶ αὐτοῦ ἡ δεσποινίς Ἀμαλία, θὰ ἐγίνετο πολὺ ὑπερήφανος, διότι ἡ κόρη ἐψιλούρισε:

«὾! Τί ὠραῖος νέος!»

Ἡτο ὠραῖος, πραγματικῶς ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μελαχροινός, μὲν γένεια λεπτὰ καὶ μὲν ὠραῖον, σγουρὸν μύστακα. Καὶ πρὸ πάντων εἶχεν εἰς τοὺς ὄφαλούς του ἐκφρασίν τινα μακαρίας γαλάνης, ἥτις ἐγοήτευεν.

«Ἐφαγε καὶ ὁδὸν ἔνα κουλλούρακι καὶ ἔφθασε πρῶτος εἰς τὸ γραφεῖον. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἡρώησαν ἀν ἦτο εὐχαριστημένος μὲ τὴν νέαν του κατοικίαν. Αὐτὸς δὲ ἀπήντησε:

«Καταγοητευμένος! σπίτι ἡσυχώτατο. Τὴν νύχτα ἡσυχία πληρεστάτη. Εἶνε τέλειο!»

Εἰργάσθη ὅλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἄλλο εἰκῇ τὴν ἑργασίαν του, καὶ μόνον συλλογιζόμενος, ὅπως πολλὰς φοράς εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους τὸ ἐσυλλογίζετο, ὅτι ἀν τὸ ἔτος εἶνε καλὸν θὰ αὐξηθῇ ἵσως ὁ μισθός του εἰς διακόσια φράγκα. Αὐτὴ ἡτο ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅλη του ἡ φιλοδοξία.

Περὶ τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἐδείπνησε λιτῶς μὲν ἀλλὰ δαψιλῶς, παρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκογένειαν Περροννέτου πιστεύων ὅτι δὲν ἔχει παρὰ νὰ δώσῃ μίαν ὑπογραφήν, διότι ὁ κύριος Περροννέτος ἦτο ἀπών τὴν ἡμέραν καθ' ἥν ἐνοικίασε τὸ δωμάτιον. 'Ο Στανισλάος δὲν εἶχε οὐδὲ τὴν ἑλαχίστην υπόνοιαν ὅτι εἶχεν ἔξεγειρη, μέχρι τινὸς βαθμοῦ, τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν τριῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας ταύτης.

Εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἀπλέτως φωτισμένην διὰ τὴν περίστασιν ταύτην. 'Ο κύριος καὶ ἡ κυρία Περροννέτου, οἵτινες τὸν ὑπεδέχθησαν, καὶ ἡ δεσποινίς Ἀμαλία ἥτις ἤκροῦτο ὅπισθεν τῆς θύρας, εὗρον ὅτι παρουσιάζετο μετὰ πολλῆς χάριτος.

Ηρωτήθη λεπτομερέστατα περὶ τὸν βίον του, περὶ τῆς οἰκογενείας του ἥτις κατώκει ἐν τῇ ἑπαρχίᾳ, περὶ τῶν ἑργασιῶν του. 'Ο κύριος Περροννέτος τὸν συνεχάρη διὰ τὸν ζῆλόν του εἰς τὴν μελέτην, ἡ δὲ κυρία Περροννέτου τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ καταστρέψῃ τὴν θύρας, εὗρον ὅτι παρουσιάζετο μετὰ πολλῆς χάριτος.

Ο Στανισλάος ηύχαριστησε, ὀλίγον τι ἔκπληκτος διὰ τὸν πατρικοὺς τούτους τρόπους, εἰς τὸν ὄποιον δὲν τὸν εἶχον συνειδίση οἱ προηγούμενοι οἰκοδεσπόται του. 'Υπέγραψε τὸ ἐνοικιαστήριον καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔνθα μετ' ὀλίγον ἡ λάμπα του ἔλαμψε μὲ τὴν συνήδη λαμπρότητά της, καὶ ἔφεγγε μέχρι τῆς πρωΐας.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἡ περιέργεια τῶν Περροννέτων ἔφθασεν εἰς τὸ κορύφωμά της. Όμιλουν μάλιστα ἐλευθέρως ἐνώπιον τῆς Ἀμαλίας.

Αὐτὴ ἡ λάμπα τοῦ ἑργάτου ἤκρεσεν εἰς τὸ νὰ περιποιήσῃ τῷ Στανισλάῳ Μενορβᾶλ θαυμασίαν φήμην. 'Οτὲ μὲν ἐσκέπτοντο ὅτι εἶχε γηραιοὺς γονεῖς, πρὸς συντήρησιν τῶν ὄποιων ἥναγκάζετο νὰ ἐργάζεται καὶ τὴν νύκτα, ὅτε δὲ ἐφαντάζοντο αὐτὸν σοφόν, ἐρευνητήν, μέλλοντα εὐεργέτην τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὁ κύριος Περροννέτος ἀνεφώνει:

«Καὶ τί κρασίς! Νά γενυχτάῃ 'ς τὴν ἑργασία καὶ νάχῃ τέτοιαν ὄψι!»

Διότι, μεθ' ὅλον τὸν νυκτερινὸν φωτισμὸν τοῦ δωματίου του, ὁ Στανισλάος Μενορβᾶλ εἶχεν ὄψιν θαυμασίαν. Νέος τόσον ὑγιής, τόσον φρόνιμος καὶ τακτικός, τόσον ἡσυχος, τόσον πεπαιδευμένος, δὲν ἦτο ὁ δύνειροπολύμενος σύζυγος διὰ τὴν δεσποινίδα Περροννέτου;

Τῆς Ἀμαλίας ἡ γνώμη δὲν εἶχε ζητηθῆ καί, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἡ μυστηριώδης λάμπα δὲν ἔκαμψε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς αὐτὴν. Εὔρισκεν ὅμως πάντοτε πρόφασιν νὰ καταβαίνῃ τὴν κλίμακα καθ' ἥν ἀκριβῶς στιγμὴν ὁ ἐνοικάτωρ τοῦ ἔκτου πατώματος ἀνέβαινεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. "Ηρχετο δὲ οὕτος καινονικώτατα, διότι δὲν εἶχε χρήματα διὰ διασκεδάσεις. Καὶ ἡ δεσποινίς Ἀμαλία εὔρισκεν ἔξαίρετον τὸν τρόπον τοῦ χαιρετισμοῦ του.

"Ηδη, ή κυρία Περροννέτο ότι διατεθειμένη νά περιμένη όν το Στανισλάος Μενορβάλ δεν θά είχε χρήματα κατά την ήμεραν της πληρωμής του ένοικιοι. Άλλ' έκεινος έπλήρωσε μετά πάσης άκριβειας.

«Τέλειος άνθρωπος!»

Έπι τέλους ή Άμαλια, εις τὴν ὁποίαν ή σχέσις ἐφαίνετο πάρα πολὺ τεγαμένη, είπεν εις τὴν μητέρα της.

«Μάνα, αὐτὸς ο κύριος πρέπει νά στενοχωριέται νά μένη ἔτσι κατάμονος, κάθε βράδυ . . .»

Η παρατήρησις αὐτή ήτο ἀκτίς φωτός διὰ τὴν κυρίαν Περροννέτον. Αὕτη εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της:

«Περροννέτο, ή καρδιά τῆς θυγατέρας μας ἔμιλησε!»

Ο Στανισλάος Μενορβάλ ἐξεπλάγη, δτε ἐλαβε μίαν πρόσκλησιν παρὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν του, δπως ἔλειη νά πάρῃ τὸ τεῖον, μετά τινων οἰκείων.

Ηλθε, ὑπῆρξε θελκτικώτατος, ἐτραγούδησε ρομάντσες, τὰς ὅποιας ή δεσποινὶς Περροννέτον συνώδευσε εις τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ παρετήρησεν δτι ή Άμαλια ήτο πολὺ φιλοφρονητική. Η κυρία Περροννέτον δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰ ἴδια τῆς ὥτα: αὐτὸς ο ἄνθρωπος, ο τόσον σοβαρός, τόσον φιλόπονος, τόσον ἀκόματος ἐρευνητής, ἐτραγούδει ψωμάντσες! Εις τὰ ὄμρατά της προσελάμβανε τὰς διαστάσεις ἡρωος μυθιστορήματος. Διὰ τῶν μητρικῶν βλερμάτων ἔθαλπε τὴν θυγατέρα της καὶ τὸν τραγουδιστήν. Ο κύριος Περροννέτος ἔμενεν εἰσέτι εις τὴν στερεάν ιδέαν του:

«Πρέπει νά εἶνε φοβερά δυνατῆς κράσεως!»

Άλλ' ἐφαντάζετο δτι μετά τὴν μικρὰν ταύτην οἰκογενειακὴν ἑορτὴν τὸ παράθυρον του Στανισλάου θὰ ἔμενεν ἐπὶ τέλους σκοτεινὸν κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴν τούλαχιστον, καὶ δτι ο ἀκάματος ἐρευνητής θὰ ἀνεπαύετο τούλαχιστον μίαν νύκτα.

Κατὰ τὴν νύκτα ἔκεινην, δπως καὶ κατὰ τὰς ἄλλας, ή μυστηριώδης λάρματα ἐφώτισε τὸ παράθυρον του Στανισλάου.

Η Άμαλια ἀπεκοιμήθη εύτυχης καὶ ώνειρεύθη χρυσᾶ ὄνειρα.

Η πρώτη αὐτὴ οἰκειακὴ ἐσπερίς ἐπηκολουθήθη μετ' οὐ πολὺ καὶ ὑπὸ δευτέρας, εἴτα δὲ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων.

Η Άμαλια καὶ ο Στανισλάος ἔμαδον δυωδίας, ἔπαιξαν δροῦσι θάνατον τὸν κλειδοκύμβαλον, à quatre mains· ἐπήγαν μάλιστα καὶ εἰς τὸ θέατρον μαζῆ, καὶ ο Στανισλάος προσέφερε μίαν ἀνθοδέσμην εις τὴν κυρίαν Περροννέτον καὶ ζαχαρωτά εις τὴν Άμαλιαν.

Ἐν τούτοις, ο κύριος Περροννέτος ἐλάμβανεν ἐμπορικῶς πληροφορίας περὶ τοῦ ἐνοικάτορός του· ἐμάνθανε δὲ δτι ο Στανισλάος ήτο πρότυπον καὶ ὑπόδειγμα ἐν τῷ ἐμπορικῷ του βίῳ δπως καὶ ἐν τῷ ιδιωτικῷ του βίῳ, καὶ δτι, διὰ νὰ φθάσῃ εις μεγάλην κατάστασιν, δὲν τῷ ἔλειπεν ἄλλο εἰ μὴ ἐν πρώτον κεφάλαιον, τοῦθ' ὅπερ ἔφερε φυσικῷ τῷ λόγῳ τὸν ἀγαθὸν γέροντα εις τὴν σκέψιν:

«Η προΐκα τῆς Άμαλιας!»

Όλοι οι οἰκεῖοι ἐρωτώμενοι εὔρισκον τὸν Στανισλάον ἀμερπτόν. "Ηκουον αὐτὸν ἐπαινούμενον διὰ τὰς νυ-

κτερινὰς του ἐργασίας· ἀλλ' οὐδείς ποτε ἔκαμε οὐδὲ τὸν παραμικρὸν ὑπαινιγμόν, ἐξ αἰσθήματος ἀφροφροσύνης λίαν εύνοήτου: ἐξέφραζον ἀπλάς τὴν πιθανότητα δτι εἰργάζετο πρὸς βοήθειαν τῶν γηραιῶν γονέων του. Άλλως τε ο Στανισλάος ἔδειξεν ἐμπράκτως μεγάλην ἀφιλοκέρδειαν καὶ μετριοφροσύνην. Έρωτεύθη πολὺ τὴν Άμαλιαν· ἀλλὰ γινώσκων δτι ήτο πλούσια, δὲν ἔτολμα νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον. Η Άμαλια ἤναγκασθη νὰ μεταβάλῃ ἀποτόμως τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων· ἐνδει πολὺ καλῶς τι συνέβαινεν ἐν τῇ ψυχῇ του Στανισλάου. Τῷ εἶπε λοιπόν, μίαν ἐσπέραν, κατὰ τὸ μεταξύ δύο μουσικῶν τεμαχίων διάλειψα:

«Γιατί νὰ μὴ παντρευθούμε;»

Έκεινος ήρυθρίσας ζωηρότατα, καὶ ἀπήντησεν, ἀνευ δειλίας, δτι θὰ λίαν εύτυχης, ἀλλ' δτι δὲν είχεν ἄλλο εἰ μὴ τὴν μικρὰν καὶ ταπεινήν του θέσιν . . . Ή εἰλικρίνεια αὐτῇ, μεριμνένη μὲ βλέμμα πλήρες τρυφερότητος, συνετέλεσε τὴν κατάκτησιν τῆς Άμαλιας· καὶ ο γάμος ἀπεφασίσθη:

Καδ' ὅλας τὰς προετοιμασίας, κατὰ τὴν ἀγορὰν του κανίστρου, ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς τελετῆς, ή λάρματα ἐξηκολούθησε νὰ λάρπῃ.

«Αὐτὸς εἶνε πάρα πολύ! πάρα πολύ!» ἔλεγεν ο κύριος Περροννέτος. Τώρα δὲν ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψῃ τὴν ύγειαν του.»

Μετὰ τὸν γάμον, ο ὅποιος ἐωράσθη λίαν εύθυνως, οι νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν διὰ τὸ ταξείδιον του γάμου, καὶ ο κύριος Περροννέτος ἤδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γαμβροῦ του.

Παρετήρησε, μετ' ἐκπλήξεως, δτι είχεν δλίγιστα βιβλία, ἐν ἀπλοῦ δέμα ἐπιστολιμαίου χάρτου, μίαν γραφίδα χαλασμένην, καὶ ἐν μελανοδοχεῖον μὲ δλίγην μελάνην σχεδὸν ἀπεξηραμένην.

«Θὰ καταγίνεται βέβαια μὲ διανοητικὰς ἐργασίας,» εἶπε καδ' ἐαυτὸν ο Περροννέτος, λαβὼν τὴν περίφρων λάρματαν καὶ μετακομίζων αὐτὴν εἰς ἔτερόν τι δωμάτιον, τὸ ὅποιον είχεν εύτρεπτη διὰ τὸν γαμβρόν του, καὶ εἰς τὸ ὅποιον είχε δώση τὸ ὄνομα «σπουδαστήριον».

«Ἐπειτα ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστροφὴν τῶν τέκνων του.

Ἐπέστρεψαν εύτυχεῖς, καταγοητευμένοι: ἔκεινη μὲν δλίγον κουρασμένη ἐκ τοῦ ταξειδίου, ἔκεινος δὲ ἀκόμη δροσερός, ἀκόμη ώραῖος.

Μετὰ τὴν ώραίσιν οἰκογενειακὴν ἐσπερίδα, οι νεόνυμφοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δώματά των, καὶ ο Στανισλάος ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν λάρματαν του.

«Τὴν λάρματα τῆς ἐργασίας σας!» ἀνεφώνησεν ὁ πενθερός.

Ο Στανισλάος, ἐκπληκτός, ἀπήντησε:

«Ποιᾶς ἐργασίας; δὲν εἶνε λάρματα γιὰ ἐργασία. Εἶνε ἀπλῆ λάρμα δπως καὶ κάθε ἄλλη . . .»

«Λάρματα δπως καὶ κάθε ἄλλη;»

«Βέβαια. Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ χωρὶς φῶς . . . Κ' ἐπειτα ὅταν εἶνε φῶς, οι κλέφτες νομίζουν πῶς εἶνε κανεὶς ἔξυπνος . . . καὶ κοιμᾶται κανεὶς χωρὶς φόβο.»

Pierre Sales.